

„Men nu har du dog forlovet dig,“ sagde Veninden med et fortroligt Nik.

Jytte saae over paa hende med store Øjne. Hun blev lidt bleg.

„Hvor falder du paa det?“

„Er det ikke sandt? . . . Saa maa du virkelig undskylde! Det blev mig sagt for aldeles bestemt. — Jeg er forfærdelig ked af, at jeg sagde det, Jytte. Du maa ikke være vred.“

Jytte svarede først ikke noget. Venindens Undskyldninger gjorde kun Stikket dybere. Hun havde haabet at skulle finde et Fristed her for de himmelfaldne Miner, der havde forfulgt hende i København. Men Rygtet om hendes og Torben Dihmers Møde var altsaa ogsaa naaet hertil. Ja ja! — — Hun vendte Ansigtet bort og trak paa Skuldren.

„Det gør mig ondt, at jeg stadig skal skuffe mine Venners Forventninger. Jeg maa jo aabenbart være dem et Bryllup skyldig.“

Døren til Herreværelset gik i det samme op. Jægermesteren kom ind tilligemed Lægen, der havde været kaldt til en af Køkkenpigerne. Jægermesteren optraadte i sin Laboratedragt, en hvid Kittel og sort Fløjls Baret, og var midt i et Foredrag om sine Planteundersøgelser. Det var hans Orm at ville kappes med sin berømte Broder ogsaa som Videnskabsmand; og da han var den ældste, følte han sig fuldt saa vel som denne kaldet til at hævde Slægtens store Traditioner og blive en Forgrundsfigur i Landet.

Doktor Gaardbo var en tætbygget Mand af Middelhøjde, mørk-skægget og med en gullig Ansigtssfarve. Jytte følte sig frygtelig skuffet af ham. Han lignede ikke sin Broder Præsten undtagen paa Øjnene. Saa havde han desuden Klumpfod, hvad hun forresten godt havde vidst. Ogsaa i hans Væsen var der noget, der frastødte hende. Han hilste skødesløst paa hende og viste Fætterten en ganske utilsløret Ringeagt.

Paa Vejen ud til Vognen puttede Meta sin Arm ind under hendes. Jytte forstod godt, at hun vilde søge at bøde paa sin uheldige Forsnakkelse, maaske ogsaa paa sin Mands Uelskværdighed; men det fjernede hende altsammen blot endnu mere fra dem